

ESTRANYA PEDAGOGIA, LA DE MATEU

per ROSER CAMINAL HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Avui és d'aquells dies que seria millor deixar-ho córrer; quina historieta que ens explica Mateu... Quan la sents per primera vegada, sense escoltar-la amb massa atenció, pot semblar inofensiva; però no és així: amenaces, judici, rebuig i condemna...

Una possible interpretació ens la pot oferir el significat simbòlic del número 10. Com qui ha trobat el cap en un cabdell de llana podrem anar estirant el sentit d'aquesta paràbola.

Per a la Bíblia el número 10 és vist com el 3 i el 7, un numero complet i perfecte. Si això és així, aquesta paràbola ens està parlant d'un col·lectiu, en referir-se a les 10 verges; d'una única realitat. Contràriament a això, s'insinua al començament que unes són bones i les altres reprovables. Mateu es refereix a elles amb dos adjectius contraposats: 5, és a dir, la meitat justa de 10, eren assenyades i l'altra meitat no tenien seny. Aquest grup de dones tenien, però, moltes coses en comú... Foren convidades com a dames d'honor a unes noces. Per a rebre l'espòs els caldrien unes torxes, més encara, si aquest arribava en la fosca de la nit. Totes portaven les torxes; la meitat d'elles portaven, a més, unes gerretes d'oli. Passaren la nit juntes, l'home es feu esperar; fins al punt que elles, totes, les 10, s'adormiren. I ves per on, al moment de preparar les torxes l'oli s'havia evaporat... A una sola veu, demanaren oli; a una sola veu refusaren compartir. Han passat de la individualitat a la col·lectivitat...

Malaurada paràbola, que té com a personatges a les dones.

En aquests moments de la nostra història, com en totes les èpoques, sabem què es pot amagar darrera persones aparentment de seny. Sí, i tant, a simple vista unes eren les dones que cal, que ho tenen tot a punt.

Aquesta és la imatge de les dones? Fixem-nos-hi detingudament. Dones egoistes i despreocupades de la sort de les altres. Dones cruels, que a mitja nit diuen «val més que aneu als qui en venen i us en compreu»... Dones que tanquen la possibilitat d'oferir més fars de llum en la fosca de la nit... Dones fruit dels seus privilegis i fent festa sense sentir que truquen a la porta... Dones que es fan estranyes amb les que han compartit l'espera i la nit... Dones que es fan seva la insensibilitat, «us asseguro que no us conec» i que accepten l'abús de poder que deixa a fora a la meitat... Aquestes són les dones prudents del nostre relat; quina imatge més nefasta... Realment deu ser això?

La porta queda tancada? Sí, i tant. Si el Regne de Déu ja és entre nosaltres i les portes del banquet i de la festa del Regne queden tancades, caldrà preguntar-nos: a què queden tancades i qui les tanca.